

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 115/08-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. marca 2008 predbežne prerokoval sťažnosť J. B., D., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 195/04 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. B. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. februára 2007 doručená sťažnosť J. B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 195/04 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Z odôvodnenia sťažnosti vyplýva, že: „(...) Ústava Slovenskej republiky mi ako štátnemu občanovi Slovenskej republiky zabezpečuje právo na spravodlivé súdne konanie a bez zbytočných prietáhov v súdnom konaní. Toto moje právo Okresný súd Bratislava IV porušil pri prerokúvaní mojej žaloby vo veci 9 C 195/2004.

Žalobu vo veci 9 C 195/2004 podal som na Okresný súd Bratislava 4 listom zo dňa 4. augusta 2004, z čoho vyplýva, že od podania môjho žalobného návrhu uplynulo viac ako dva a pol roka a okresný súd nevytýčil vo veci ešte ani prvé pojednávanie, pričom zdĺhavo postupoval hlavne vo veci rozhodovania o mojej žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov a ustanovenie mi právneho zástupcu pre moju sociálnu nedostatnosť. V dôsledku takéhoto správania sa a konania dotknutého okresného súdu vznikli prieťahy v súdnom konaní vo veci 9 C 195/2004, čiže pri súdnom prerokúvaní a rozhodovaní o mojej žalobe na Ing. I. M., niekdajšieho riaditeľa kabinetu ministra na Ministerstve hospodárstva SR. Prieťahy sú spôsobené v súdnom konaní vo veci, ktorá sa dlhodobo priamo dotýka mojich sociálnych istôt a môjho stavu dlhodobej biedy pri ohrození môjho zdravia a jeho zhoršení v dôsledku neukončenia súdnych konaní vo veci dania mi neplatnej výpovede z organizačných dôvodov Ministerstvom hospodárstva SR, pričom žalovaný Ing. I. M. vystupoval v tejto veci ako dôležitý svedok, pričom pred súdom nepravdivo vypovedal v tom zmysle, že žalované ministerstvo mi ponúklo pred daním mi neplatnej výpovede z org. dôvodov pracovné miesto tak ako to ukladá Zákonník práce. Ministerstvo mi však žiadne pr. náhradné pracovné miesto nielenže neponúklo, ale mi ho nedalo, i keď voľné miesto malo, ani na základe mojich niekoľko písomných žiadostí pred výpoveďou ako aj po výpovedi. Svojím klamaním pred súdom a iným konaním dopustil sa menovaný voči mne krivej svedeckej výpovede a zneváženia mojej osobnosti pred pracovníkmi ministerstva a súdov.

Preto som podal na Ing. I. M. žalobu, o ktorej Okresný súd Bratislava IV rozhoduje s evidentnými prieťahmi v súdnom konaní a preto naň podávam túto sťažnosť adresovanú ústavnému súdu. “

Sťažovateľ poukázal aj na to, že pred podaním tejto sťažnosti vyčerpal aj právny prostriedok nápravy podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, pričom dôkazy o tejto skutočnosti sa nachádzajú v spise ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 142/06. Ústavný súd totiž už jeho sťažnosť, pokiaľ ide o napadnuté konanie, svojím uznesením č. k. II. ÚS 142/06-12 zo 4. mája 2006 odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na uvedené relevantné skutočnosti sa sťažovateľ domáha toho, aby ústavný súd v danej veci nálezom takto rozhodol:

„- Ústavný súd Slovenskej republiky svojím rozhodnutím o mojej sťažnosti zaviazal dotknutý Okresný súd Bratislava IV odstrániť vzniknuté prietahy v súdnom konaní vo veci 9 C 195/2004 a zrýchliť konanie na súde v tejto veci, aby boli eliminované časové straty v súdnom konaní, aby mohol byť v krátkom čase vyneseny rozsudok, ktorý prispeje k náprave veci týkajúcej mojej dlhodobej zlej sociálnej situácie v dôsledku protizákonného konania slovenských právnických a fyzických osôb pri súdnom prejednávaní mojej veci pre neplatnosť výpovede, ktorú som dostal z udajných org. dôvodov na Ministerstve hospodárstva. Na tieto okolnosti a na týchto veciach sa podieľal krivou výpoveďou a inak pred súdom aj žalovaný Ing. I. M., pričom následne zhoršuje túto moju situáciu sociálnu i zdravotnú Okresný súd Bratislava IV spôsobením prietahov pri súdnom prerokovaní veci,

- Ústavný súd Slovenskej republiky svojím rozhodnutím o mojej sťažnosti tiež zaviazal Okresný súd Bratislava IV vyplatiť mi zadosťučinenie vo výške 100 000,- Sk, čo je považujem za minimálnu čiastku s prihliadnutím na moje poškodenia, ktoré vznikli a vznikajú mi tým, že okresný súd nerozhoduje včas o veci. Pri usvedčení svedka z krivej výpovede, svedkom je senát Krajského súdu v Bratislave prejednávajúci moju žalobu na Ministerstvo hospodárstva SR o neplatnosť rozviazania prac. pomeru z org. dôvodov, dôjde k náprave, získané peniaze budem môcť použiť na splatenie dlhov a keď mi peniaze ostanú aj na zabezpečenie adekvátnej liečby chronických ochorení, ktoré si vyžadujú vynakladať značné prostriedky na lieky a na úhradu potrebnej permanentnej zdravotnej rehabilitácie v liečebných a rehabilitačných zariadeniach (mám chronickú chorobu pľúc, pohybového aparátu, nôh, urologické choroby a chronickú chorobu hrubého čreva).“

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti síce neoznačil články ústavy, v ktorých sú zaručené základné práva, ktorých porušenie žiadal vysloviť, avšak z obsahu sťažnosti a formulácie jeho požiadaviek vyplýva, že namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Odvolávajúc sa na svoju dlhodobú nepriaznivú sociálnu situáciu sťažovateľ zároveň požiadaval, aby mu bol v konaní o jeho sťažnosti pred ústavným súdom ustanovený právny zástupca.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. Inými slovami, ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 117/05, I. ÚS 225/05).

Sťažovateľ namietal porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 195/04.

Vychádzajúc zo sťažnosti, ako aj z obsahu súvisiaceho spisu okresného súdu, ktorý si ústavný súd vyžiadal a ktorý mu bol doručený 25. februára 2008, ústavný súd zistil, že napadnuté konanie začalo na základe nepresnej žaloby o ochranu osobnosti a náhradu škody doručenej okresnému súdu 9. augusta 2004. Zároveň so žalobou sťažovateľ doručil okresnému súdu aj žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov a ustanovenie právneho zástupcu.

Dňa 23. marca 2005 okresný súd zaslal sťažovateľovi na vyplnenie a potvrdenie príslušnými orgánmi tlačivo o osobných majetkových a zárobkových pomeroch na účely posúdenia a rozhodnutia o jeho žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov a ustanovenie právneho zástupcu v konaní. Sťažovateľ najskôr podaním doručeným okresnému súdu 14. apríla 2005 uviedol ďalšie dôvody svojej žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov a ustanovenie právneho zástupcu a nadväzujúcim podaním z 20. apríla 2005 tieto dôvody doplnil. Súčasne k tomuto ostatnému podaniu pripojil sťažovateľ vyplnené tlačivo o svojich osobných majetkových a zárobkových pomeroch. Okresný súd uznesením č. k. 9 C 195/04-11 z 24. septembra 2005 sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov nepriznal. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že „*Navrhovateľ dostatočne nepreukázal, že jeho pomery odôvodňujú priznanie oslobodenia od súdneho poplatku ani, že v danom prípade nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie práva. Súd prihliadol aj na predpokladanú výšku súdneho poplatku a nemožno povedať, že ide o peňažnú čiastku, ktorú by finančne nemohol navrhovateľ zvládnuť so zreteľom na svoje osobné rodinné a spoločenské postavenie*“. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie.

Vzhľadom na to, že žaloba sťažovateľa neobsahovala zákonom predpísané náležitosti, okresný súd ho uznesením č. k. 9 C 195/04-15 z 21. novembra 2005 vyzval, aby v pätnásťdňovej lehote *„doplnil svoje podanie zo dňa 4. 8. 2004 o náležitosti podľa § 42 ods. 3 O. s. p. a § 79 O. s. p.“* Sťažovateľ reagoval na uvedenú výzvu nejasným podaním, ktoré bolo okresnému súdu doručené 5. decembra 2005.

Okresný súd 11. januára 2006 predložil spis spolu s opravným prostriedkom proti uzneseniu o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“), ktorý uznesením č. k. 4 Co 57/06-21 z 28. februára 2006 napadnuté rozhodnutie okresného súdu potvrdil. V odôvodnení svojho uznesenia krajský súd poukázal okrem iného najmä na to, že: *„Z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľ je poberateľom starobného dôchodku v sume 7.994,- Sk mesačne, je nemajetný, vynakladá značnú časť svojho príjmu na zdravotnú starostlivosť, žije sám. Jeho osobné, majetkové a sociálne pomery by aj odôvodňovali priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov, avšak vzhľadom na obsah návrhu, ktorý je nejasný a nezrozumiteľný, keď nie je zrejmé, v čom spočíva objektívna spôsobilosť zásahu do jeho osobnostných práv, príčinná súvislosť medzi neoprávneným zásahom a narušením osobnostných práv a výškou nemajetkovej ujmy v súvislosti s ochranou osobnosti (§ 11 a § 13 ods. 2 Obč. zák.) z dôvodu, že odporca nepravdivo vypovedal ako svedok v inom súdnom konaní, takže ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie práva.“*

Podaním z 18. apríla 2006 označeným ako *„pozmenenie, spresnenie, doplnenie petitu žaloby a žalobného návrhu“* sťažovateľ svoju pôvodnú žalobu zmenil.

Proti uzneseniu krajského súdu č. k. 4 Co 57/06-21 podal sťažovateľ 19. apríla 2006 dovolanie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“). Zároveň toho istého dňa doručil okresnému súdu novú žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov a ustanovenie právneho zástupcu v jeho právnej veci, čo odôvodnil zhoršením jeho osobných, zárobkových a majetkových pomerov. Napokon ďalším podaním z 18. apríla 2006 označeným ako *„pozmenenie, spresnenie, doplnenie petitu žaloby a žalobného návrhu“* svoju pôvodnú žalobu zmenil.

Okresný súd uznesením č. k. 9 C 195/04-23 z 19. apríla 2006 opakovanú žiadosť sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu zamietol aj z dôvodu, že *„možno vyvodiť, že ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie práva“*.

Dňa 15. júna 2006 bol spis predložený najvyššiemu súdu, aby rozhodol o dovolaní sťažovateľa. Najvyšší súd svojím uznesením č. k. 3 Cdo 154/06-40 z 9. októbra 2006 konanie o predmetnom dovolaní zastavil, pretože *„navrhovateľ v dovolacom konaní nepreukázal, že má právnické vzdelanie a v súdom určenej lehote nerešpektoval výzvu na odstránenie nedostatku osobitnej podmienky dovolacieho konania“*.

Spis bol okresnému súdu vrátený 20. októbra 2006. Uznesením okresného súdu č. k. 9 C 195/04-42 z 19. januára 2007 bol sťažovateľ opakovane vyzvaný, aby odstránil nedostatky svojho žalobného návrhu *„nakoľko podania navrhovateľa sú nejasné, neurčité, nezrozumiteľné a neobsahujú zákonom vyžadované náležitosti“*.

Dňa 6. februára 2007 sťažovateľ doručil okresnému súdu podanie označené ako *„doplnenie podania podľa uznesenia súdu zo dňa 19. januára 2007 vo veci 9 C 195/2004-42“*. Dňa 4. júna 2007 sťažovateľ doručil okresnému súdu podanie označené ako *„upravenie petitu žaloby po správnosti (spresnenie, doplnenie a iné)“* a podanie označené ako *„nová, opakovaná žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov a ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov“*.

Uznesením č. k. 9 C 195/04-53 zo 6. júla 2007 okresný súd po jeho opakovanom doplnení a spresnení pripustil zmenu návrhu a 15. augusta 2007 vyzval sťažovateľa, aby zaplatil súdny poplatok v sume 9 500 Sk. Sťažovateľ na uvedenú výzvu reagoval tak, že 27. augusta 2007 podal okresnému súdu opakovanú *„žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov a ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov“*.

Dňa 11. septembra 2007 sa k návrhu vyjadril odporca. Okresný súd nariadil vo veci pojednávanie na 9. október 2007. Tento termín pojednávania však bol zrušený pre chorobu zákonnej sudkyne. Uznesením č. k. 9 C 195/04-65 zo 14. februára 2008 okresný súd sťažovateľovi priznal oslobodenie od súdnych poplatkov, pretože okrem iného dospel k záveru, že *„ani jeho návrh na začatie konania po opakovanom doplnení nemožno označiť za zrejme bezúspešné uplatňovanie práva“*.

Ústavný súd predovšetkým poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru (napr. I. ÚS 122/04, II. ÚS 146/06), podľa ktorej požiadavka na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (resp. konanie v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) môže mať svoju plnú relevanciu len pri takom návrhu na začatie konania, ktorý spĺňa všetky zákonom predpísané obsahové a formálne náležitosti.

V daných súvislostiach ústavný súd nemohol nezohľadniť skutočnosť, že predmetná žaloba sťažovateľa vykazovala závažné procesné nedostatky (nejasnosť a nezrozumiteľnosť obsahu žaloby, nedostatočná špecifikácia petitu), ktoré sa okresnému súdu podarilo odstrániť 6. júla 2007, keď po opakovanom doplnení a spresnení uznesením č. k. 9 C 195/04-53 pripustil zmenu návrhu. Do uvedeného dňa súdy opakovane konštatovali, že žalobný návrh sťažovateľa je obsahovo natoľko neúplný, že dokonca „*ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie práva*“. K takejto negatívnej kvalifikácii žalobného návrhu sťažovateľa súdy výslovne dospeli napr. uznesením č. k. 9 C 195/04-11 z 24. septembra 2005, uznesením krajského súdu č. k. 4 Co 57/06-21 z 28. februára 2006 a uznesením č. k. 9 C 195/04-23 z 19. apríla 2006. Napriek tomu, že nedostatky návrhu samy osebe nemôžu ospravedlniť nečinnosť okresného súdu ani urobiť sťažovateľa zodpovedným za vzniknuté prietahy (pozri napr. I. ÚS 47/96), v danom prípade je evidentné, že okresný súd sa výzvami snažil priebežne odstrániť tieto nedostatky, vzhľadom na nekvalifikované opravné podania sťažovateľa sa to podarilo najskôr až 6. júla 2007.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ svojím postupom sám znemožnil okresnému súdu plynulo konať, pretože konanie v súlade s čl. 48 ods. 2 ústavy predpokladá tiež žalobný návrh, ktorý spĺňa zákonom ustanovené náležitosti, pričom v danom prípade tieto podmienky splnené neboli do 6. júla 2007 (mutatis mutandis I. ÚS 128/03, I. ÚS 252/06). K predĺženiu napadnutého konania teda prispel predovšetkým samotný sťažovateľ tým, že podal nejasný a nekvalifikovaný návrh, ktorý postupne doplňoval. Rovnako k tomu prispeli aj jeho zmätočné opakované žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov a ustanovenia právneho zástupcu v napadnutom konaní. O týchto nárokoch sťažovateľa rozhodol okresný súd uznesením č. k. 9 C 195/04-65 zo 14. februára

2008, pretože až vtedy mohol dospieť k záveru, že „jeho návrh na začatie konania po opakovanom doplnení nemožno označiť za zrejme bezúspešné uplatňovanie práva“.

Ústavný súd zobral taktiež do úvahy, že rozhodovanie o procesných návrhoch, o ktorých je podľa príslušných procesných kódexov [napr. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“)] všeobecný súd povinný rozhodnúť ešte pred vlastným prejednaním a rozhodnutím o merite veci, je okolnosťou, na ktorú sa musí prihliadať pri posudzovaní tvrdenia o porušení základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí, aj pokiaľ ide právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd), pretože takáto okolnosť v zásade bráni súdu konať a rozhodnúť vo veci samej, a tým splniť účel tohto základného práva, ktorým je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (I. ÚS 128/03, II. ÚS 133/03). Využitie možností daných navrhovateľovi procesnými predpismi na uplatňovanie a presadzovanie jeho práva v občianskom súdnom konaní spôsobuje síce predĺženie priebehu konania, nemožno ho však kvalifikovať ako postup, ktorého dôsledkom sú zbytočné prietahy (napr. I. ÚS 31/01). Sťažovateľ však v napadnutom konaní pred okresným súdom nesporne prispel k celkovej dĺžke konania svojimi „neúspešnými“ procesnými návrhmi (napr. dovolaním proti uzneseniu o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov, pričom po štyroch mesiacoch muselo byť toto dovolacie konanie zastavené, pretože „navrhovateľ v dovolacom konaní nepreukázal, že má právnické vzdelanie a v súdom určenej lehote nerešpektoval výzvu na odstránenie nedostatku osobitnej podmienky dovolacieho konania“).

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02). Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach judikoval, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov,

sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01). Postup okresného súdu v danej veci sa v napadnutom konaní zjavne nevyznačuje takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prieťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade so svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd mohol postup okresného súdu v označenom konaní po prípadnom prijatí návrhu (sťažnosti) na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ústavný súd považoval už za bezpredmetné rozhodovať o žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ako aj o ďalších nárokoch uplatnených v jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. marca 2008